

Pere Gimferrer
Marinejant

Proa

PERE GIMFERRER

Marinejant

PRÒLEG DE GIUSEPPE GRILLI

EDICIONS PROA

BARCELONA

2016

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Disseny de la coberta: Carlos Cubeiro

Imatge de la coberta: Defendente Ferrari, *El desembarcament de Santa Maria Magdalena a Marsella* (Torí, Palazzo Madama)

Primera edició: gener del 2016

© 2015 Pere Gimferrer

© pròleg: 2015 Giuseppe Grilli

Drets exclusius d'aquesta edició:

2015 Raval Edicions SLU, Proa

Av. Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: Víctor Igual, SL

Impressió: Liberdúplex

ISBN: 978-84-7588-586-5

Dipòsit Legal: B-28.300-2015

Sumari

Pròleg, per Giuseppe Grilli 9

Batalls 25

Nènia 27

Illes 29

Souvenance 31

Balançada 33

De dreyt nien 35

La quiete dopo la tempesta 37

Consolatrix afflictorum 39

Invisibilitat 41

Observatori 43

Sagesse 45

Complain 47

Prora 49

Tacita per umbra 51

Flash Forward 53

El passatger 55

Batalls

Poema fosc, la meva joventut,
poema fosc, com la nit escampada,
negre l'arròs de les anyades mortes,
negra la llum dels claus de la foscor.
Tots hem viscut del préstec de la llum;
any de traspàs són tots els nostres anys,
els anys que ens fan als vespres la traveta,
ara que anem sense antifaç de foc.
Els cavallers emmascarats de l'odi
tenien ja vint anys quan van morir;
ho estima tot, i tot ho odia, el jove;
la falç del vell, de genollons al ras,
de genollons pels rostolls de la vida,
la dalla d'or als aiguamolls ressecs,
quan hem viscut massa temps a la fosca:
era la llum als ulls esbiaixats
i ara la nit encalça les caputxes
dels penitents, la joventut colgada,
i tots viurem del tarot de les ombres:
per ben morir n'hi ha prou amb el penjat.
No és, però, la vida el simulacre,

l'or farinós del pallasso de cera;
l'esclat del cos en plena revessia
respon al foc bufat del vent mortal.
D'aquest instant en podrem viure sempre
i serem vius al fogalleig del cos:
rodoles, nit, en la filosa vana
que no podrà tancar els ulls dels amants,
l'instant etern de la immortalitat,
l'escut de pell que fa la carn encesa,
quan el desig és més fort que les hidres,
quan tots sabem que viurem sempre així.

24.I.2015

Nènia

Tot fa de mal tocar, i aquesta llum
encara ens costa més de destorbar-la:
a les palpentes, pregarem pel dia
amb veu molt baixa, com si la vaixella
de la nit es trenqués a frec de llavis,
com collint la caiguda de les albes,
la vida feta de campanes d'aigua,
la randa de les nits de violeta:
el que tenim nosaltres de més pur.
No toquem res: paraules tan ferides
que són sagrades com un llum votiu,
tanta bellesa enllumenada d'oli
del temple del silenci i la claror.
Als arcs partits de l'encesor del vespre,
boscós enllà, Maria-Mercè viu:
l'aigua marçal respon al gran silenci
d'un mes de juliol emmordassat.
Tot és tan viu que la claror ens esquinça
la bena de la boira de la nit:
la llum encén el xiprerar del temps.
Algú dirà que vol viure, algú viu,

la nit no sap descompartir fagedes:
la vida vegetal, diu Aristòtil,
és coval de silenci que ens escau.
Jo vaig conèixer la foguera viva
i em va deixar nafrat de resplendor.
Si toques aquests fulls de flama intacta,
esdevindran la veu d'un sol poema;
tots hi serem al cingle de les bruixes,
tots hi serem al cos de la claror:
la sublevació de la lluna adormida,
el senyal de la pèrdua en el vent!

22-23.VII.2014

Illes

Amb ulls de plom, els anys són esparvers:
veuen un pas de llum escorreguda.
Ocupadors il·legals de la vida,
l'ocuparà il·legalment la mort?
Les branques són torratxes de la llum;
penja la nit la mort en penja-robes.
Ens cerquen tant i tant, que som nosaltres:
jo m'he vestit amb l'esparver dels anys.
Em veig al cim del cel, com Castaneda,
al campanar de l'àguila de nit.
Dels falconers l'esparver serà estalvi:
ballesta en foc, ballesta de les hores
del temps viscut, de l'any de la cirera,
desendrecem la llum de joventut,
l'amunt i avall quan érem mariners,
la fusta en mar que les ones riboten,
la claredat de tants d'escuts d'acer,
com els queixals de les aigües metàl·liques;
ulls de Caribdis són els nostres ulls.
Han de quedar a la deriva uns llibres,
l'armorial de llum dels alambins.

Jo vaig ser això, i m'esperen encara,
com l'esbarzer que espera el temporal;
jo sóc això, i tornaré, com torna
l'enfarinat al tombant d'un carrer,
vestit de pols tan blanca com el dia
vestit de llum fora del temps viscut,
vestit dels ulls de la immortalitat,
il·lusió de llum, i llum trencada:
tot just a trenc de dia, els esparvers
ja tenen ulls que són els meus i em miren.

26.1.2015

Souvenance

Les baluernes de l'estiu perdut:
la llum, que no respon a les pestanyes,
l'interruptor del blau, la finestrella
del negoci de l'aire repussat.
Amb mans de goma el dia a les cornises:
el sol l'enlluernava de cautxú.
El cop d'una ala de la nit no diu
tot el que haurem viscut, la veu del sol,
el bronzir d'aigua, el cor de les rescloses,
com si sentíssim una llum d'esquelles:
de tant sentir-lo, ja serem el so.
La tanda de la nit que ve ens esgrana
per passar comptes del collar de foc,
la garlanda de l'aire vermellós,
el cinyell de la túnica dels joves.
Terreny vedat, cacera de tants d'anys,
l'escopeta de l'aire de la nit:
l'home que viu al tomb de les rajoles
ens apareda a l'ànima del mur.
És un mur transparent, transparentat:
la mà d'obra no toca l'aire nu.

Tot és més lent, esdevingut mental;
som aparelladors de la memòria.

31.I-2.II.2015